

ตอบปัญหาชาวโคราช

โดยหลวงปู่มั่น ฐริทัตตมหาเถระ

ชาวโคราช

เท่าที่ท่านอาจารย์มาโคราชรานี้ เป็นการมาเพื่ออนุเคราะห์ประชาชนตามคำนิมนต์เพียงอย่างเดียว หรือยังมีหวังเพื่อมรรคผลนิพพานอยู่ด้วยในการมารับนิมนต์คราวนี้

หลวงปู่มั่น

อาตมาไม่หิว อาตมาไม่หลง จึงไม่หาอะไรให้ยุ่งไป อันเป็นการก่อทุกข์ใส่ตัว คนหิวอยู่เป็นปกติสุข ไม่ได้จึงวิ่งหาโน้นหานี้ เจออะไรก็คว้าติดมือมาโดยไม่คำนึงว่าผิดหรือถูก ครั้นแล้วสิ่งที่คว้ามาก็มาเผา ตัวเองให้ร้อนยิ่งกว่าไฟ อาตมาไม่หลงจึงไม่แสวงหาอะไร คนที่หลงจึงต้องแสวงหา ถ้าไม่หลงก็ไม่ต้องหา จะไปหาให้ลำบากทำไม อะไรๆก็มีอยู่กับตัวเองอย่างสมบูรณ์อยู่แล้วจะตื่นเงาและตะครุบเงาไปทำไม

เพราะรู้แล้วว่าเงาไม่ใช่ตัวจริง ตัวจริงคือสัจจะทั้ง ๔ ก็มีอยู่ภายในกายในใจอย่างสมบูรณ์แล้ว และรู้อย่างหมดสิ้นแล้ว จะหาอะไรกันอีกถ้าไม่หลง ชีวิตลมหายใจยังมีและผู้มุ่งประโยชน์กับเรายังมี ก็สงเคราะห์กันไปอย่างนั้นเอง คนหาคนดีมีศีลธรรมในใจนั้นหายากยิ่งกว่าเพชรนิลจินดาเป็นไหนๆ ได้คนดีเพียงคนเดียวย่อมมีคุณค่ามากกว่าเงินเป็นล้านๆ เพราะเงินเป็นล้านๆ ไม่สามารถทำความร่มเย็นให้แก่โลกได้อย่างถึงใจ เหมือนได้คนดีมาทำประโยชน์คนดีแม้เพียงคนเดียวยังสามารถทำความเย็นใจให้แก่โลกได้มากมายและยั่งยืน เช่น พระพุทธเจ้าและพระสาวกทั้งหลายเป็นตัวอย่าง

คนดีแต่ละคนมีคุณค่ามากกว่าเงินเป็นก่ายกองและเห็นคุณค่าแห่งความดีของคนที่จะทำต่อไปมากกว่าเงิน แม้จะจนก็ยอมจน ขอแต่ให้ตัวดีและโลกมีความสุข

แต่คนโง่ชอบเงินมากกว่าคนดีและความดี ขอแต่ได้เงินแม้ตัวจะเป็นอย่างไรไม่สนใจคิดถึงจะชั่วช้าลามก หรือแสนโสมมเพียงไรก็ตาม ขนาดนายขมบาลเกลียดกลัวไม่อยากรับเข้าบัญชีผู้ต้องหา กลัวจะไปทำลายสัตว์นรกด้วยกันให้เดือดร้อนชิบหายก็ไม่ว่า ขอแต่ได้เงินก็เป็นทีพอใจ ส่วนจะผิดถูกประการใด ถ้าบาปมีค่อยคิดบัญชีกันเองโดยเขาไม่ยุ่งเกี่ยวคนดีกับคนชั่วและสมบัติเงินทองกับธรรม คือคุณงามความดีผิดกันอย่างไร ใครมีหุมีดาก็รีบคิดเสียแต่บัดนี้ อย่าทำให้สายเกินไป จะหมดทางเลือกเฟ้น การให้ผลที่ต่างกันสุดแต่กรรมของตนจะอำนวย จะตกต่ำหรือค้ำค้ำไม่ได้ กรรมอำนวยให้อย่างใดต้องยอมรับเอาอย่างนั้น

ฉะนั้นสัตว์โลกจึงต่างกัน ทั้งภพกำเนิด รูปร่าง ลักษณะ จริต นิสัย สุข ทุกข์ อันเป็นสมบัติประจำตัวของแต่ละราย แบ่งเบาแบ่งหนักกันไม่ได้ ใครมีอย่างไรก็ชอบหิวไปเอง ดีชั่ว สุขทุกข์ก็ยอมรับ ไม่มีอำนาจปฏิเสธได้ เพราะไม่ใช่แรงกฎหมาย แต่เป็นกฎของกรรม

ชาวโคราช

ขอประทานโทษพวกกระผมเคยได้บันทึกจิตศัพท์ที่คุณท่านอาจารย์โด่งดังมานานแล้ว ไม่ว่าครูอาจารย์หรือพระเถรองค์ใดตลอด ๗๐ ปี ใครพูดถึงอาจารย์ล้วนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า อาจารย์มิใช่พระธรรมดา ดังนี้ จึงกระหายอยากฟังเมตตาธรรมท่าน แล้วจะได้เรียนถามไปตามความอยากความหิว แต่ไม่มีความฉลาดรอบคอบในการถามซึ่งอาจจะทำความกระเทือนแก่ท่านอยู่บ้าง กระผมก็สนใจปฏิบัติมานานพอควร จิตไตนับว่าได้รับความร่มเย็นประจักษ์เรื่อยมา ไม่เสียชาติที่เกิดมาพบพระศาสนาและยังได้ กราบไหว้ครูอาจารย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์พิเศษด้วยการปฏิบัติธรรม แม้ปัญหาธรรมที่เรียนถามวันนี้ก็ได้รับความแจ้งชัดเกินคาดหมาย วันนี้เป็นหายสงสัยเด็ดขาดตามภูมิของคนมีกิเลสที่ยังอยู่กับตัวเองเท่านั้นจะสามารถปฏิบัติให้ได้มากนักน้อยเพียงใด

หลวงปู่มั่น โยมมาถามอย่างนั้นอาตมาก็ต้องตอบไปอย่างนั้น เพราะอาตมาไม่หิวไม่หลงจะให้อาตมาไปหาอะไรอีก อาตมาเคย หิวเคยหลง มาพอแล้ว ครั้งปฏิบัติที่ยังไม่รู้เรื่องราวอะไร โน้น อาตมาแทบตายอยู่ในป่าในเขาคณเดียวไม่มีใครไปเห็นจนพอลืมหลืมตาได้ บ้าง จึงมีคนนั้นไปหาคนนี้ไปหา แล้วรำลือกันว่าวิเศษอย่างนั้นอย่างนี้ ขณะอาตมาสลบสามหนรอดตายครั้งนั้น ไม่เห็นใครทราบและรำลือบ้าง จนเลยขึ้นสลบและขึ้นตายมาแล้ว จึงมาเล่าลือกันหาประโยชน์อะไร อยากได้ของดีที่มีอยู่กับตัวเราทุกคน ก็พากันปฏิบัติเอาทำเอา เมื่อเวลาตายแล้วจึงพากันวุ่นวาย หานิมิตต์พระมาให้บุญ กุศลามาติดงั้น ไม่ใช่เกาถูกที่คันนะจะว่าไม่บอก ต้องรีบเถาให้ถูกที่คันเสียบัดนี้ โรคคันจะได้หายคือเร่งทำความดีเสียแต่บัดนี้จะได้หายว่องไวหวนกับอะไรอะไรที่เป็นสมบัติของโลกมิใช่สมบัติอันแท้จริงของเรา แต่พากันจับจองเอาแต่ชื่อของมันเปล่าๆตัวจริงไม่มีใครเหลียวแล

สมบัติในโลกเราแสวงหาเป็นความสุขก็พอหาได้ จะแสวงหาเป็นไฟก็ทำให้เจ็บหายได้จริงๆข้อนี้ขึ้นอยู่กับความฉลาดและความโง่เขลา ของผู้แสวงหาแต่ละรายท่านผู้พันทุกขิปไปด้วยความอุตสาหะสร้างความคิดใส่ตน จนกลายสภาวะของพวกเราจะเข้าใจว่าท่านไม่เคยมีสมบัติเงินทอง เครื่องหวงแหนอย่างนั้นหรือ เข้าใจว่าเป็นคนร่ำรวยสวยงามเฉพาะสมัยพวกเราเท่านั้นหรือ จึงพากันรักพากันหวงพากันหวงจนไม่รู้จักเป็นรู้จักตาย บ้านเมืองเราสมัยนี้ไม่มีป่าช้าสำหรับเผาหรือฝังคนตายอย่างนั้นหรือจึงสำคัญว่าตนจะไม่ตาย และพากันประมาทจนลืมเนื้อลืมตัว กลัวแต่จะไม่ได้กิน ไม่ได้นอนกลัวแต่จะไม่ได้เพลิดไม่ได้เพลิน ประหนึ่งโลกจะดับสูญไปเดี๋ยวนี้ จึงรีบพากันตักตวงเอาความไม่เป็นท่าใส่ตนแทบหาบไม่ไหว อันสิ่งเหล่านี้ แม้แต่สัตว์เขามิได้เหมือนมนุษย์เรา อย่าสำคัญว่าตนเก่งกาจสามารถฉลาดรู้ยิ่งกว่าเขาเลย ถึงกับสร้างควมมีติดปิดตามทับถมตัวเองจนไม่มีวันสร้างชา เมื่อถึงเวลาจนตรอกอาจจนยิ่งกว่าสัตว์ ใครจะไปทราบได้ถ้าไม่เตรียมทราบไว้ตั้งแต่บัดนี้ อาตมาต้องขอภัยด้วยถ้าพูดหยาบคายไป แต่คำพูดที่สั่งสอนให้คนละชั่วทำดียังจัดเป็นคำหยาบคายอยู่แล้ว โลกเราก็จะถึงคราวหมดสิ้นศาสนาเพราะไม่มีผู้ยอมรับความจริง การทำบาปหยาบคายมีมาประจำแทบทุกคนทำให้ผลเป็นทุกข์ ตนยังไม่อาจรู้ได้ และคำนิมนต์แต่กลับคำสอนที่หยาบคายนับว่าเป็นโรคที่หมดหวัง